

5.

Орфей влезе с подкосени крака. Той гледаше като замаян и не вярваше на очите си. Къде попадна той? Какво беше това? Можеше ли човешката ръка само за няколко часа да преобрази така едно малко кътче от тази дива, сурова и груба природа? Никога

досега той не беше се замислял върху това, докъде може да стигне умението на хората в уредбата на едно жилище. Най-напред го смая това дете отвън палатката беше ясносиня, а отвътре — портокалена, с чудни разноцветни украшения. Целият под беше постлан с дебели, меки, топли килими. По тях трептяха всички цветове, които Орфей познаваше в гората и по небето през четирите времена на годината, но зеленият цвят преливаше над всичко. В дъното на палатката блестеше нещо. Това беше леглото на владетеля, с рамки от чисто ковано злато. То беше покрито със скъпи материи. Около стълба, на бой и половина височина, имаше кръг от сребърни свещници със златни основи и златни върхове. В палатката имаше още няколко стола, широки и меки, имаше и няколко по-дълги и по-тесни, като люлки. Тези столове бяха за излежаване. В дъното, близо до леглото, имаше един много широк стол с по-високо облегало. Това беше столът на владетеля. Средата на облегалото грееше като слънце. На този стол не можеше да сядат никой друг, освен владетелят. Но и владетелят рядко сядаше на стола си. Обикновено той ходеше нагоре-надолу, сумтеше, ругаеше, чупеше мебелите си,